πολιτιστική
αναζήτηση

ΤΕΥΧΟΣ 92 ΑΝΟΙΞΗ 2020

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΑΤΕ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΛΕΞΙΛΟΓΙΚΑ
Αγέλη αναζητεί ανοσία
ΣΕΛ. 16

ΑΠΟΨΕΙΣ
Μαϊμούδες και ... «μαϊμούδες»
ΣΕΛ.14

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
«Αναγνώσεις της ελληνικής πόλης»
Κατάσταση Covid-19
ΣΕΛ.4

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

3 EDITORIAL
Μπροστά σε έναν ανατρεπόμενο κόσμο

4 ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
«Αναγνώσεις της ελληνικής πόλης»
Κατάσταση Covid-19

6 Η πόλη στον αστερισμό της υγείας

9 ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ

10 ΣΕΛΙΔΕΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ
Φαίδρα

12 ΠΟΙΗΣΗ

13 ΧΙΟΥΜΟΡ

14 ΑΠΟΨΕΙΣ
Μαϊμούδες και... «μαϊμούδες»

16 ΛΕΞΙΛΟΓΙΚΑ
Αγέλη αναζητεί ανοσία

18 ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ
Βγαίνοντας από την καραντίνα

20 ΠΟΚΕΑΤΕΠ

- Πατώντας το νούμερο της κάθε σελίδας δεξιά και αριστερά στις άκρες των σελίδων, ξεφυλίζετε το περιοδικό.
- Πατώντας τον αριθμό των σελίδων στα περιεχομένα μπορείτε να μεταφερθείτε κατευθείαν στο θέμα.
- Όπου ο κέρσορας γίνεται βρισκεστε σε ενεργό link.

πολιτιστική αναζήτηση
ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΑΤΕ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΑΤΕ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ
Γιάννης Καζάκος
e-mail: ykazakos@gmail.com
Κάνιγγος 23, Τ.Κ. 106 77, Αθήνα

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ
Γιάννης Καζάκος
Τζένη Λιαρομάτη
Πάρης Παρασκευόπουλος
Μάρα Χαντζάκου

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ ΣΥΝΕΡΓΑΣΤΗΚΑΝ
Γρηγόρης Γεωργίου
Γιάννης Καζάκος
Γιώργος Κιουρτίδης
Μαρία Μαυρικάκη
Θωμάς Μπιλόρογλου
Βασιλική Παναγιωτοπούλου
Αρετή Πάνου
Νίκος Σαραντάκος
Κώστας Σώκος
Μάρα Χαντζάκου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ
Μαρία Πετροπούλου

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ
Γιάννης Δρακάκης

IMAGE BANK
www.shutterstock.com

- Επιτρέπεται η αναδημοσίευση άρθρων ή άλλων κειμένων με απλή αναφορά στην πηγή (συγγραφέα και Πολιτιστική Αναζήτηση).
- Δημοσιεύσεις, πληροφορίες και αλληλογραφία στην «ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ», Κάνιγγος 23, Τ.Κ. 106 77, Αθήνα.
- Οι απόψεις των συνεργατών δεν εκφράζουν κατ' ανάγκη και την άποψη του περιοδικού.
- Παρακαλούμε τα κείμενα που αποστέλλονται στο περιοδικό να είναι σε ηλεκτρονική μορφή (Word) και να μην υπερβαίνουν τις 600 λέξεις. Τυχόν φωτογραφίες σε αρχεία jpg, σε υψηλή ανάλυση 300 dpi, να αποστέλλονται σε ξεχωριστό αρχείο και όχι εικόνες ενσωματωμένες σε κείμενο.
- Το περιοδικό διανέμεται στα μέλη του ΠΟΚΕΑΤΕΠ δωρεάν.

ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ
Ιδιώτες: 24 Ευρώ
Νομικά Πρόσωπα: 24 ευρώ
Φοιτητές και μαθητές: 6 ευρώ

Μπροστά σε έναν ανατρεπόμενο κόσμο

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΣ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΤΟΥ ΠΟΚΕΑΤΕΠ

Έμελλε να το ζήσουμε κι αυτό! Δεν είχαμε γνωρίσει πόλεμο και φαίνεται ότι μας έλλειπε ένας! Και νάτος! Αλλιώτικος βέβαια, αφανής, υπόγειος αλλά το ίδιο θανατηφόρος και καταστρεπτικός. Που έφερε τα πάνω-κάτω και άλλαξε τη ζωή μας και τη ζωή σε όλο τον πλανήτη μια για πάντα. Συνήθειες, δουλειές, επαφές, σχέδια, κινητικότητα, δράσεις, προγραμματισμοί, ταξίδια, πράγματα που πιστεύαμε ότι τίποτα δεν θα μπορούσε να τα σταματήσει ξαφνικά έπαψαν να κινούνται. Όσοι ζουν σήμερα πάνω στη Γη δεν θυμούνται ξανά τις πόλεις τους άδειες και έρημες όσο αυτές τις τελευταίες 30-40 μέρες από τα μέσα Μαρτίου.

Μείναμε κλεισμένοι στα σπίτια μας για να περιορίσουμε τις απώλειες, παρέα με τα βιβλία μας, τις μουσικές μας, τα παιγνίδια μας, το ραδιόφωνο, την τηλεόραση και το διαδίκτυο. Μακριά από τα παιδιά μας, τα εγγόνια μας, τους γονείς μας, τους φίλους μας. Με τις ανησυχίες και τις αγωνίες μας για το αύριο. Κυρίως γι αυτό. Πάνω που λέγαμε να πάρουμε μια ανάσα μετά τη δεκάχρονη κρίση, που μας χτύπησε σαν λαίλαπα και ανέτρεψε τους οικονομικούς όρους της διαβίωσής μας, νάσου τώρα μια νέα, χειρότερη κατά πως φαίνεται, που όμοιά της (με βάση όλες τις εκτιμήσεις) δεν θα έχει ξαναδεί ο κόσμος. Τι θα μας φέρει τούτη τη φορά δεν ξέρουμε ακόμα. Φοβόμαστε όμως ότι τα πράγματα δεν θα είναι ξανά όπως πριν.

Κι εμείς, στο ΠΟΚΕΑΤΕΠ, σε αναγκαστική απραξία. Με όλες τις δραστηριότητες ματαιωμένες και με διοικητικές εκκρεμότητες (Γενική Συνέλευση και Αρχαιρεσίες) που είναι άγνωστο ακόμα πότε θα μπορέσουμε να τις καλύψουμε. Ευτυχώς, μας έμεινε τούτο το περιοδικό που, συγκυρία ευτυχής, ετοιμάζεται, δουλεύεται και κυκλοφορεί διαδικτυακά, χωρίς φυσική επαφή των συντελεστών του. Ένα παράθυρο ανοιχτό στον πολιτισμό που ούτε ο κορονοϊός δεν κατάφερε να το κλείσει. Τούτο το τεύχος δεν θα μπορούσε να μείνει ανεπηρέαστο από το κυρίαρχο θέμα των ημερών μας και το μεγαλύτερο μέρος του έχει κάποια άμεση ή έμμεση σχέση με την επικαιρότητα. Οι πόλεις μας αποτελούν το αντικείμενο του κύριου άρθρου και την ευκαιρία για μια σειρά παρεμβάσεων στη διαμόρφωση των οποίων σας καλούμε να συμμετάσχετε απ' όπου κι αν βρίσκεστε.

Ας ελπίσουμε ότι στο επόμενο τεύχος, του φθινοπώρου, θα έχουμε αφήσει πίσω κορονοϊούς και καραντίνες και θα μας απασχολούν μόνο οι οικονομικές επιπτώσεις τους. Στο μεταξύ, ευχόμαστε να είστε όλοι και να παραμένετε καλά. Να προσέχετε τον εαυτό σας και τους δικούς σας και να αξιοποιείτε τους όποιους περιορισμούς δημιουργικά και όσο γίνεται ευχάριστα. ●

ΓΡΑΦΕΙ Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ-ΒΙΚΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΕ ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΠΕΡΙΠΑΤΗΤΡΙΑ, ΚΕΝΤΗΣΤΡΑ ΠΟΛΗΣ

«Αναγνώσεις της ελληνικής πόλης»

Κατάσταση Covid-19

Όταν έφτασε η πρόσκληση της Πολιτιστικής Αναζήτησης για την συγκρότηση κείμενου συμβολής στην συλλογική προσπάθεια, χάρηκα μια και στις «προσωρινές» συνθήκες εγκλεισμού, θα είχα έναν ακόμη λόγο να μην εμφιλοχωρήσω αμαχητί στο βάλτωμα.

Αθήνα 15-3-2020 © Νίκος Καζέρος

Τα συγκεχυμένα πράγματα που βόλταραν στο μυαλό μου, εμπλουτισμένα με μπόλικη κορωνο-σκόνη σχετικά με την κατάσταση, φάνταζαν ακατάληπτα. Το να τα βάλεις σε τάξη, μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, δεν ήταν και το ευκολότερο. Οπότε σίγουρος δρόμος μου φάνηκε το ξεκίνημα από τις απαρχές, τις σταθερές σε μια διαδρομή που στη συνέχεια αξίζει να προσεγγίσει κανείς τα σημεία καμπής και τις τριβές της οπτικής της. Αφού λοιπόν η πόλη παίζει καθοριστικό ρόλο στη σκέψη και τους προβληματισμούς μου, θέλησα να κινηθώ πάλι στο γνώριμο κι αγαπημένο σύμπαν, μέσα στην ιδιότυπη κατάσταση που βιώνουμε ως μια κατάσταση εξαίρεσης.[1]

Η εμπειρία με την ομάδα: «Η πόλη ως κέντημα»,[2] εμπλουτίζει διαρκώς το τοπίο της αντίληψης μας για την ανάγνωση της πόλης, οπότε να ένα αφετηριακό νήμα. Ταυτόχρονα η συγκαιρινή εκκένωση των πόλεων, η απογύμνωσή τους από ανθρώπους και δραστηριότητες, η αδυνατότητα να ξεδιπλώνουμε την καθημερινότητα μας στους λαβυρίνθους τους, η έλλειψη που βλέπουμε να αναδύεται στη σχέση μας μαζί τους, η ιδιότυπη περιπλάνηση στις ερημωμένες οδούς που ξεκινά ιδιόρρυθμα για κάποιους αμύητους, η αποχή ή η βίαιη διακοπή από τις περιπετειώδεις βόλτες για κάποιους άλλους φανατικούς λάτρεις, θέτουν πιεστικά ερωτήματα για τη σχέση μας μαζί τους.

Τι δεν αντιληφθήκαμε τόσο για εκείνες όσο και για εμάς; Τι μας συνδέει μαζί τους; Μέσα από ποια κάτοπτρα μάθαμε να τις διαβάζουμε; Αν εμπλουτίσουμε τα φίλτρα προσέγγισης θα μπορέσουμε να ισορροπήσουμε και να τις αποδεχτούμε; Θα καταφέρουμε να αντιληφθούμε τον πλούτο του καταπιστεύματος που έχουν τη δυνατότητα να μας αποκαλύ-

Κατσίκα-Πανεπιστημίου-1891© William-Lewis-Sachtlebens

Τελευταία διαδρομή_11-3-2020

ψουν; Μήπως έτσι καταστεί δυνατό το να αντλήσουμε χρήσιμα στοιχεία για εμάς, για την καταγωγή και την ταυτότητα μας; Μήπως οι πόλεις μας κρύβουν έναν αφηγηματικό πλούτο που προσιδιάζει στον πλούτο που η κάθε αυτοτελής και εξελισσόμενη ύπαρξη εμπεριέχει; Ποιες αναπαραστατικές δυναμικές ξεδιπλώνονται σήμερα μέσα στην "κενότητα" τους και στη δική μας απειλούμενη σταθερότητα;

Μέσα από την παρούσα βίαιη αναστροφή μιας υπό όρους κανονικότητας, η ακινητοποίηση μας, η ερήμωσή τους, ποιες συνειρμικές εκκεντρώσεις είναι δυνατόν να ενεργοποιήσει; Η ιστορία, η πολεοδομία, η υγεία, ως νευραλγικοί παράμετροι, μήπως οφείλουν να καταστούν ανιχνεύσιμα ορατές;

«Είναι γεγονός ότι οι άνθρωποι που ζουν σε μια πόλη, και μάλιστα μεγάλη σαν την Αθήνα, τη «χρησιμοποιούν» χωρίς να την γνωρίζουν. Ζουν σε αυτή σχεδόν τη μισή ζωή τους αλλά το μόνο πράγμα που γνωρίζουν καλά είναι τα ...πεζοδρόμιά της, γιατί συνεχώς περπατάνε με το κεφάλι κάτω, λόγω βιασύνης αλλά και προβλημάτων! Λίγοι βολτάρουν έχοντας ψηλά το βλέμμα, παρατηρώντας την αρχιτεκτονική, τα κτίρια, τη ρυμοτομία, τη λειτουργία , τη μορφολογία της πόλης τους».[3]

Με μια σειρά κειμένων, - έναν εύληπτο οδηγό ιχνηλάτησης των πόλεων μας, σε αυτοτελείς συνέχειες -, τις: «Αναγνώσεις της ελληνικής πόλης», θα προσπαθήσουμε να ανασύρουμε την έννοια της ίδιας της Κοινωνίας όπως ανιχνεύεται στο σώμα τους. Σώμα- κέλυφος που δεν αποτελεί ξεράι και ουδέτερα τον περιέκτη του κοινωνικού, αλλά εκφράζει χωρικά τους μετασχηματισμούς με τους οποίους οργανώνονται οι κάθε είδους κοινωνικές αναπαραστάσεις. Αποτυπώνει στιγμές κλέους, κορύφωσης, ζωντάνιας, χάους, ερήμωσης τους, ως συγκροτημένα χνάρια των δικών μας ιχνών ζωής.

«Με απλούστερα λόγια, σε κάθε σημείο, σε κάθε μορφή, σε κάθε στοιχείο, σε κάθε πρόβλημα, σε κάθε εκδήλωση της πόλης, είτε αυτό είναι γενικό -η πόλη στο σύνολό της- είτε ειδικό, αναγνωρίζουμε ότι εμπεριέχεται το αντίστοιχο κοινωνικό περιεχόμενο».[4]

1. Να σταθούμε λίγο επιγραμματικά και απλοποιημένα στην κατάσταση εξαίρεσης. Η έννοια αντλεί την καταγωγή της από την «exceptio» του ρωμαϊκού δικονομικού συστήματος. Ο ιταλός φιλόσοφος Τζόρτζιο Αγκάμπεν την θεωρεί ταυτόσημη με την «κατάσταση έκτακτης ανάγκης». Το επικίνδυνο επισυμβαίνει όταν και με τη δική μας ανοχή, ο τρόπος διακυβέρνησης, ο οποίος καθορίζει σε μεγάλο βαθμό τόσο την εξωτερική όσο και την εσωτερική πολιτική των κρατών, αρχίζει να μετατρέπεται σε «φυσιολογικό» τρόπο. Όταν η κατάσταση εξαίρεσης τείνει να γίνει ο κανόνας, οι θεσμοί και οι ισορροπίες των δημοκρατικών συνταγμάτων δεν μπορούν να λειτουργήσουν και το ίδιο το όριο ανάμεσα στη δημοκρατία και τον απολυταρχισμό μοιάζει να καταλύεται, {Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο: Αγκάμπεν Τζ., Κατάσταση εξαίρεσης, Αθήνα, 2013, Πατάκης}.
2. Συμμετοχική περιπλάνηση, ΠΟ.Κ.Ε.ΑΤΕ.Π., Β' Κύκλος 2019-2020
3. Γιάννης Καζάκος, από την διαδικτυακή μας συζήτηση για την ανίχνευση της θεματολογίας.
4. Γεώργιος Μ. Σαρηγιάννης, 2010, Η «ΧΑΡΤΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ» και το ιστορικό της πλαίσιο (Α Μέρος), https://www.greekarchitects.gr/

Η πόλη στον αστερισμό της υγείας

Όταν καλείσαι να στήσεις ένα κείμενο αναφορικά με την πόλη ενόσω ζεις πια στον καιρό του Covid-19, οδηγείσαι να κοιτάξεις στις απαρχές του σχεδιασμού των πόλεων μας.

ΓΡΑΦΕΙ Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ-ΒΙΚΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΕ ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΠΕΡΙΠΑΤΗΤΡΙΑ, ΚΕΝΤΗΣΤΡΑ ΠΟΛΗΣ

Ποιες θεωρήθηκαν οι καταστατικές συνθήκες συγκρότησής και σχεδιασμού τους, ποιες οι ρηξικέλευθες ή όχι πολιτικές που ακολουθήθηκαν και κατά πόσο τηρήθηκαν; Τι έφτασε στην Ελλάδα, μέσα από τις μεγάλες πολεοδομικές ανακατατάξεις των ευρωπαϊκών πόλεων στον τότε αστερισμό της βιομηχανικής επανάστασης, οπότε και μορφοποιήθηκαν ως σχηματισμοί όπως τους γνωρίζουμε σήμερα. Πώς εφαρμόστηκαν οι αρχές σχεδιασμού;

Είναι πολύ σημαντικό να κατανοήσουμε ότι η «πόλη» συγκρινόμενη με οποιαδήποτε άλλη κοινότητα στο πέρασμα του χρόνου, συγκράτησε ανθρώπους και θεσμούς, και ταυτόχρονα κατάφερε να μεταδώσει μέσα από το «σώμα» της, το μεγαλύτερο μέρος της ζωντανής τους παρουσίας, απέναντι σ' ότι μπορούσε να μεταδοθεί με το λόγο. Κατά τον Mumford, η πόλη είναι εκείνος ο μοναδικός τόπος που λαμβάνουν χώρα, σε μια αποτελεσματική κλίμακα και με επαρκή συνέχεια, εκείνες «οι αλληλεπιδράσεις και οι συναλλαγές» των κοινωνικών παραγόντων που παίζουν πρωτεύοντα ρόλο στην ανάπτυξη τόσο ενός πολιτισμού όσο και ενός ατόμου.[1]

ΜΗΠΩΣ ΚΑΠΟΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΑΞΙΖΕΙ ΝΑ ΤΟΠΟΘΕΤΗΘΟΥΜΕ ΣΥΜΜΕΤΟΧΙΚΑ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΕ ΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ, ΕΤΣΙ ΑΠΛΑ ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΚΕΠΤΟΜΕΝΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ;

Μπορεί οι σύγχρονες πόλεις μας να πατάνε ως σχηματισμοί πάνω στους αρχικούς και αρχαίους αρκετές φορές σχεδιασμούς των πόλεων -ακροπόλεων, αν κοιτάξουμε π.χ. στις ελληνικές πόλεις της αρχαιότητας, ή στις πόλεις μέσα στα μεσαιωνικά κάστρα όσον αφορά στις ευρωπαϊκές πόλεις. Μπορεί να γνωρίζουμε πως ο αρχαίος έλληνας Ιππόδαμος ο Μιλήσιος,[2] υπήρξε ο «πατέρας της πολεοδομίας», ο οποίος στην ακμή της κλασσικής εποχής εκπόνησε σχέδια πόλεων των ελληνικών αποικιών με τάξη και λογική ενσωμάτωση της κοινωνικής στρωματογραφίας, στην ανάπτυξη τους, σε αντίθεση με τον ακαθόριστο τρόπο με τον οποίο εξελίσσονταν οι πόλεις μέχρι εκείνη τη στιγμή.

Γνωρίζουμε όμως πώς συγκροτήθηκαν, κατά την σύγχρονη ανάπτυξη του νέου Ελληνικού κράτους, οι πόλεις τις οποίες κατοικούμε; Ποιες αρχές, ντιρεκτίβες, πρότυπα ακολούθησαν πολιτεία και ειδικοί, κατά τον σχεδιασμό ή τις επεκτάσεις τους; Πώς και γιατί εμείς ως πολίτες, κάτοικοι, επισκέπτες, ένοικοι αναπτύξαμε σχέσεις λατρείας και μίσους μαζί τους; Μήπως ορμώμενοι συναισθηματικά, παθιαζόμαστε άδικα, συγκρίνοντας πολλές φορές μήλα με βότσαλα; Ή άλλοτε πάλι αγνοώντας ορθολογικά κριτήρια και κοινωνικές επιταγές, παρακάμπτουμε, έναντι

Jerrold-William_Blanchard-London-1872

Πειραιάς 1908

Θεσσαλονίκη
Πυρκαγιά 1917

ασύμμετρων ρεμβασμών, τη δύσκολη και κρίσιμη στιγμή των ριζικών αποφάσεων χάραξης πολεοδομικών στρατηγικών και σύνθεσης των απαιτούμενων δικλείδων ασφαλείας;

Μήπως κάποια στιγμή αξίζει να τοποθετηθούμε συμμετοχικά απέναντι σε ορισμένες επιλογές, έτσι απλά γιατί είμαστε σκεπτόμενα πλάσματα, και κάπου κάπως μάλλον αξίζει να αντιληφθούμε ότι φέρουμε, βρε αδερφέ, καταστατικά και ένα μερίδιο ευθύνης; Κάτι σαν το συγκαιρινό: Να συνεχίσουμε να μένουμε έγκλειστοι στο σπίτι ή να επιχειρήσουμε την έξοδο; Η συνέχεια θα μας δείξει ποια από τις δυο επιλογές ή ποιος συνδυασμός και σε ποια ποσόστωση θα είναι η ενδεδειγμένη με τη μέθοδο: δοκιμή και διορθώσεις, εφαρμογή και βελτιώσεις, πειραματισμός και καινοτομία. Και φυσικά το πού θέτουμε κάθε φορά το όριο μεταξύ πολιτικής, συλλογικής και ατομικής ευθύνης, έχοντας πάντοτε επίγνωση ότι το τίμημα αφορά στην ίδια την ανθρώπινη ζωή. «Αυτό το οποίο γεννιέται, στο πλαίσιο του κοινωνικού γίγνεσθαι είναι καινούργιο, πρέπει πρώτα να αναπτυχθεί για να το συνηθίσουμε, γι' αυτό και δεν έχουμε ένα συγκροτημένο εννοιολογικό οπλοστάσιο για να το κατανοήσουμε».[3]

Ο Φρίντριχ Ένγκελς στο βιβλίο του «Η κατάσταση της εργατικής τάξης στην Αγγλία», μέσα από βιωματική παρατήρηση και στοιχεία που είχε συλλέξει από το Μάντσεστερ, όπου έζησε μεταξύ 1842-1844, καταγράφει τα προβλήματα υγείας με τα οποία είχε επιβαρυνθεί η ζωή του εργατικού δυναμικού από την καταπόνηση κατά την βιομηχανική μετάβαση της πόλης. Άθλιες συνθήκες εργασίας, στοιβαγμένη διαβίωση σε ανήλιες τρώγλες, με ανύπαρκτες συνθήκες υγιεινής, ύδρευσης και αποχέτευσης και με τη θνητότητα του πληθυσμού από τις προελαύνουσες επιδημίες, να αποτυπώνεται τετραπλάσια, συγκρινόμενη με τον εθνικό μέσο όρο. Η καταγραφή αυτή, αποτέλεσε πηγή έμπνευσης πάνω σε ζητήματα σχεδιασμού πόλης στο τέλος του 19ου και τις απαρχές του 20ου αιώνα.

Έτσι λοιπόν, καθώς ξεκινάμε για τα καλά τον 20ο αιώνα, στο βαθύτερο νόημα της αρχιτεκτονικής του Μοντέρνου Κινήματος, ενσωματώνονται βασικές ιδέες αρχιτεκτόνων όπως ο Gropius ή εμπειρίες όπως η σχολή του Bauhaus, οπότε και σχηματοποιείται μια νέα μεθοδολογία αντίληψης και σχεδιασμού της πόλης. Στις απαρχές της, η ορθολογικά δομημένη πόλη οργανώνεται με τρόπο που προσδίδει ιδιαίτερη έμφαση στον ρόλο της ως θεμελιώδους κοινωνικού παράγοντα. Κι εδώ καλούμαστε να συναντηθούμε με την προηγούμενη

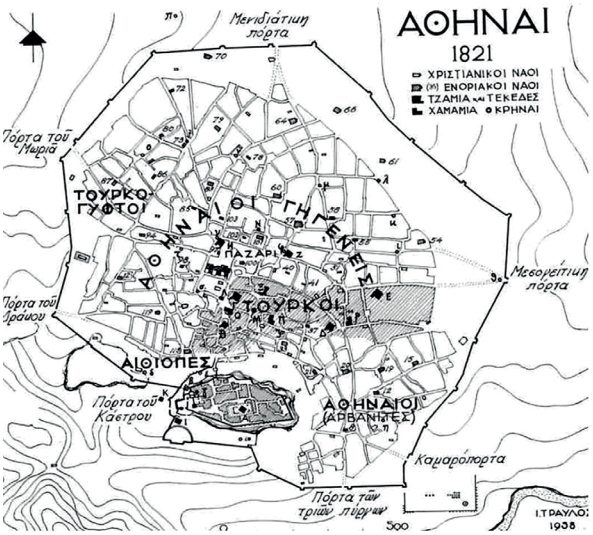

Η Αθήνα την παραμονή της Επανάστασης. Σχέδιο Ι.Τραυλού

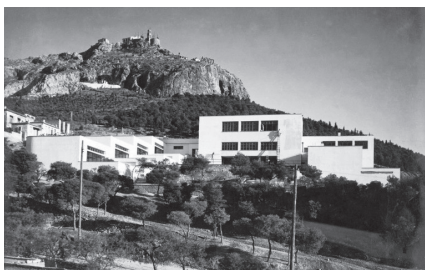

Το δημοτικό σχολείο του Πικιώνη στα Πευκάκια

διερώτηση μας, να μείνουμε εντός ή να εξέλθουμε;

Είναι τότε όμως, στην κρίσιμη στιγμή για την παγκόσμια πόλη, οπότε περιθωριοποιήθηκαν σημαντικές απόψεις σχετικά με την απαίτηση συνεχούς καινοτομίας, η οποία θα έπρεπε να συνομιλεί με τις πιο πειραματικές και πρωτοποριακές προτάσεις. Το αποτέλεσμα ήταν τα πολεοδομικά κριτήρια και οι μεθοδολογικές και ιδεολογικές τοποθετήσεις που ακολουθήθηκαν να οδηγήσουν σε μιαν «εξημερωμένη εκδοχή».[4] Απαλείφθηκαν δηλαδή οι παραπάνω τεθέντες όροι: δοκιμή και διορθώσεις, εφαρμογή και βελτιώσεις, πειραματισμός και καινοτομία. Αν επιστρέψουμε στα καθ' ημάς και αναζητήσουμε στον πολεοδομικό σχεδιασμό π.χ. της Αθήνας, μιαν αρχιτεκτονική που να αποσκοπεί στην κοινωνικά ορθολογική διαβίωση των πολλών, σε μια πραγματικότητα η οποία θέλει να σηματοδοτήσει την απαίτηση της κατοχύρωσης της υγείας για όλους και την αποτύπωση της σε υγειονομικά ισότιμες συνθήκες διαβίωσης, θα είχε ενδιαφέρον να σταθούμε π.χ. στις καταρρακωμένες πολυ-κατοικίες της Λεωφόρου Αλεξάνδρας ή στο Δημοτικό Σχολείο στα Πευκάκια, τότε φυσικά που σχεδιάστηκαν και υλοποιήθηκαν.

Στις Προσφυγικές πολυ-κατοικίες της Λ. Αλεξάνδρας (1932-36, αρχιτέκτονας Κίμων Λάσκαρις και πολιτικός μηχανικός Δημήτριος Κυριακός), με βάση το πρότυπο της minimum κατοικίας, που ήταν για τις προσφυγικές κατοικίες τα 40 τ. μ., τα διαμερίσματα είναι διαμπερή, λύνοντας έτσι ικανοποιητικά το πρόβλημα πλιασμού και αερισμού, με εγκαταστάσεις για ηλεκτρικό και νερό, ενώ για τη θέρμανση υπήρχαν σόμπες με καμινάδες που κατέληγαν στην ταράτσα, όπου και πλυσταριά ανά τρία διαμερίσματα.[5] Στο Δημοτικό Σχολείο στα Πευκάκια (1933, σχολείο του Λυκαβηττού το αποκαλεί ο αρχιτέκτονας του Δημήτρης Πικιώνης), πάνω από τον Αγ. Νικόλαο στην Ασκληπιού, οι τάξεις διαμπερείς με νοτινό προσανατολισμό στο φως, γκρουπάρονται κλιμακωτά στο κεκλιμένο έδαφος ανά δύο, με δικό τους αύλιο χώρο, ώστε να ηλιάζονται ισόνομα και ταυτόχρονα τα παιδιά να παίζουν ανέμελα μεταξύ τους, στα διαλείμματα, αφού θα βρίσκονται σε κοντινές ηλικίες. Οι απλοί και καθαροί όγκοι ενσωματώνουν στην ιδιοσυστασία τους, ολάκερη την ευρωπαϊκή πρωτοπορία πάνω στην εκπαιδευτική διαδικασία που ανθίζει στον Μεσοπόλεμο.

Τα γυμνά παραλληλεπίπεδα κουτιά, οι στεγνοί λευκοί άσπροι κύβοι απευθύνονταν στην απόλαυση του αγαθού της υγιεινής της κατοίκησης, ισότιμα για όλους, για τους πολλούς δηλαδή, χωρίς εντόπια αλλά και ξενόφερτα στολίδια ψευδαισθήσεων και κοινωνικής τάξης. Κάτι μάλλον αρχίζουμε να καταλαβαίνουμε για το σήμερα; Σαν να διεκδικούμε μάσκες για όλους ισότιμα. ●

1. Mumford L.: The city in History, 1961, Επιλεγμένα μέρη, μτφ. Ε. Πορτάλιου, ΕΜΠ, Αθήνα 1999.
2. Ο Ιππόδαμος σχεδίασε το 460 π.Χ. μετά από πρόσκληση του Περικλή, το επίνειο του Πειραιά, πολεοδομική μελέτη πρότυπο για τις πόλεις της κλασικής εποχής.
3. Siebel W. Τα θεμελιώδη χαρακτηριστικά και το μέλλον της ευρωπαϊκής πόλης, σελ.69, Αύριο οι Πόλεις, 2003 , Αθήνα, Πλέθρον.
4. Montanar J.S., Ιστορία της σύγχρονης αρχιτεκτονικής, σελ. 32, 2014, Αθήνα, Νεφέλη.
5. Βασιλική Παναγιωτοπούλου, Χρονοτριβή και αντιφάσεις, Πολιτιστική Αναζήτηση, Τ.91, σελ. 10-11, Χειμώνας 2019-20

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ

Μέσα από τη σειρά κειμένων **«Αναγνώσεις της ελληνικής πόλης»**, η Πολιτιστική Αναζήτηση επιθυμεί να δημιουργήσει μια συμμετοχική διαδραστική συζήτηση σχετικά με τις πόλεις μας, η οποία να απευθύνεται σε όλα τα μέλη και φίλες/ους του ΠΟΚΕΑΤΕΠ.

Θέλουμε έτσι να δοθεί η ευκαιρία να συμμετάσχουμε ενεργά και βιωματικά στη συζήτηση που ανοίγουμε, να συνδεθούμε με τους τόπους μας, τις πόλεις που κατοικούμε ή με έναν ιδιαίτερο τρόπο σχετιζόμαστε μαζί τους, όσο μικρές/οί και αν είναι, από όλη την Ελλάδα, σε κάθε γωνιά της. Έτσι ώστε να καταφέρουμε να ξεφύγουμε από τον μονόλογο που καταλαμβάνει συνήθως η Αθήνα ως πρωτοκαθεδρία και ακολουθεί η Θεσσαλονίκη, αλλά και ταυτόχρονα να κατανοήσουμε καλύτερα την μεταξύ μας σύνδεση, απόρροια της διασποράς των καταστημάτων της Αγροτικής Τράπεζας, του μεγάλου δικτύου της, καθώς και της δυνατότητας που μας έδωσε να γνωριστούμε μεταξύ μας, δια μέσου τόσων πολλών και όμορφων τόπων.

Σας παροτρύνουμε λοιπόν να μας στείλετε φωτογραφίες: είτε αρχείου, είτε σημερινές των πόλεων που επιλέγετε, σχολιάζοντας και γράφοντας σκέψεις, συμβάντα, βιώματα, ερωτήσεις γι αυτές, όπως τις βλέπετε και τις ζείτε σήμερα, ιστορίες παλιές από στόμα σε στόμα, καταγραφές ή ακόμα και όποιες άλλου είδους παραπομπές θα θέλατε να κάνετε (π.χ. σε στιγμές της ντόπιας ιστορίας, τοπικών συγγραφέων κ.τ.λ.), ερωτήματα που πιθανά θα θέλατε να θέσετε. Με χαρά θα προσπαθήσουμε να σας απαντήσουμε ή να σας παραπέμψουμε σε ειδικότερες πηγές για εμβάθυνση και έρευνα, ώστε να μοιραστούμε όλοι μαζί, αναγνώστες-μέλη μας, στοιχεία της πραγματικότητας των ελληνικών πόλεων που μας συνδέουν, κι όμως δεν την γνωρίζουμε, κι ίσως έτσι κατανοήσουμε καλύτερα και τον δικό μας τόπο.

Το υλικό θα παρουσιάζεται σε ενότητες, με επιμέλεια της συνεργάτιδας της «Πολιτιστικής Αναζήτησης» **Βασιλικής Παναγιωτοπούλου**. Μπορείτε να στέλνετε κείμενα (σε word) και φωτογραφίες (σε jpg) σε χωριστά αρχεία στο **ykazakos@gmail.com**, υπόψη **Γιάννη Καζάκου** με το ονοματεπώνυμο και το τηλέφωνό σας.

Φαίδρα

ΓΡΑΦΕΙ Η ΑΡΕΤΗ ΠΑΝΟΥ
ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΣ ΑΤΕ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Συνάντησα τη Φαίδρα, την καθηγήτριά μου της Φυσικής στο Λύκειο. Έχει γεράσει πολύ, αλλά είναι πάντα αναγνωρίσιμη. Κοντούλα αδύνατη και στεγνή, μια μισή μερίδα, με το ίσιο αλά γκαρσόν μαλλί της, ασημένιο τώρα και τα χοντρά γυαλιά της. Τα μάτια της πήγαιναν βιαστικά πέρα δώθε, καθώς προσπαθούσε να με θυμηθεί. Εγώ δεν θα μπορούσα να την ξεχάσω κι ας περνούσαν χίλια χρόνια. Σα να είχα συναντήσει ένα μυθικό ζώο, ένα λευκό μονόκερο, κάποτε. Σπουδαία γυναίκα, πρωτοπόρα. Είχε σπουδάσει Φυσική στη Γερμανία του Χίτλερ λίγο πριν τον πόλεμο και μας μιλούσε, θυμάμαι, για την επιστήμη στην υπηρεσία του κακού και τις ευθύνες του επιστήμονα. Ανύπαντρη, τότε που ανύπαντρη σήμαινε ανύπαρκτη, εκείνη υπήρχε και μας μάγευε. Είχε ταξιδέψει σ' όλο τον κόσμο, είχε δει από κοντά το βόρειο σέλας κι άλλα πολλά θαύματα. Μας τα περιέγραφε στην τάξη κι ήταν σα να ταξιδεύαμε κι εμείς μαζί της. Με θυμήθηκε κι εκείνη, ήμουν από τις αγαπημένες της μαθήτριες.

Ήταν μόνη της και κουβαλούσε μια βαριά τσάντα με ψώνια. Της την πήρα από το χέρι. *«Δεν έχετε βοήθεια»*, τη ρώτησα. Μου είπε ότι έφυγε η Αλβανή που είχε για τις δουλειές του σπιτιού και έχει πρόβλημα. *«Να σας φέρω εγώ τη γυναίκα που έρχεται σε μένα. Είναι Ελληνίδα, πολύ καλή στη δουλειά της και έχει μεγάλη ανάγκη το μεροκάματο»*, της είπα. *«Θα σου ήμουν υποχρεωμένη»*, μου απάντησε και μου έδωσε τη διεύθυνση και το τηλέφωνό της.

Η ΦΑΙΔΡΑ ΕΙΧΕ ΤΑΞΙΔΕΨΕΙ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ. ΕΙΧΕ ΔΕΙ ΑΠΟ ΚΟΝΤΑ ΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΣΕΛΑΣ ΚΙ ΑΛΛΑ ΠΟΛΛΑ ΘΑΥΜΑΤΑ. ΜΑΣ ΤΑ ΠΕΡΙΕΓΡΑΦΕ ΣΤΗΝ ΤΑΞΗ ΚΙ ΗΤΑΝ ΣΑ ΝΑ ΤΑΞΙΔΕΥΑΜΕ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΜΑΖΙ ΤΗΣ

Τη γυναίκα που καθαρίζει το σπίτι μου τη λένε Κατίνα, αλλά μέσα μου τη φωνάζω Άτλαντα. Έχει άντρα οικοδόμο που ενενηντανιά στις εκατό μέρες είναι άνεργος, δύο γιούς στο γυμνάσιο, την πεθερά της που κάποτε έδινε ένα χέρι βοηθείας και τώρα είναι κατάκοιτη από γεράματα και μια αδελφή ανάπηρη κι ανήμπορη στο μυαλό και στο σώμα. Η αδελφή της κλαίει όταν φεύγει από το σπίτι και πολλές φορές αναγκάζεται να την τραβολογά μαζί της στη δουλειά. Είναι μια λιανή γυναικούλα, άλλη μια μισή μερίδα, με θαμπά καστανά μαλλιά, πρόωρα γκριζαρισμένα, πιασμένα αλογοουρά και μάτια γεμάτα ομίχλη. Νομίζω ότι άνθρωποι σαν κι αυτή κουβαλάνε ολόκληρο τον κόσμο στις πλάτες τους. Την πήρα με τ' αυτοκίνητο να την πάω στη Φαίδρα. Πήρα και το γιο μου μαζί που πάει στο Λύκειο και σκέφτεται να δώσει στη Φυσικομαθηματική. Κατά βάθος έλπιζα εκείνη η μαγεία να λειτουργούσε ακόμα. *«Έλα»*, του είπα, *«να συναντήσεις μια καθηγήτριά μου, πολύ καλή. Αυτή με έκανε να αγαπήσω τη Φυσική»*. Ήρθε με τα χίλια ζόρια, γκρινιάζοντας. *«Άλλη όρεξη δεν είχα, δε μου φτάνουν οι δικοί μου καθηγητές να μου τη σπάνε»*. Στο δρόμο σταθήκαμε και πήρα μια γλάστρα με πορφυρά κυκλάμινα. Του την έδωσα να της τη δώσει εκείνος.

Το σπίτι της Φαίδρας δεν ήταν και πολύ μακριά από το δικό μου, τόσο που απόρησα πώς πέρασαν τόσα χρόνια χωρίς να πέσει η μια πάνω στην άλλη τυχαία. Ένα άνετο διαμέρισμα στο δεύτερο όροφο μιας καλοφτιαγμένης πολυκατοικίας. Στις φαρδιές βεράντες υπήρχαν γλάστρες με καταπράσινα φυλλώματα, χωρίς λουλούδια. Μέσα ήταν γεμάτο βιβλία. Παντού βιβλιοθήκες και ράφια από το πάτωμα μέχρι το ταβάνι. Τα άλλα έπιπλα ήταν λιγοστά και παλιομοδίτικα. Υπήρχαν και λίγα κάδρα με αυστηρές προσωπογραφίες και έρημα τοπία. Καθίσαμε στο σαλονάκι και μας κέρασε πορτοκαλάδα. Τα χέρια της έτρεμαν καθώς έφερνε το δίσκο.

Έκανα τις συστάσεις. Η Φαίδρα κοίταξε καλά καλά το γιο μου μέσα απ' τους φακούς της. *«Έχεις τα μάτια της μητέρας σου»*, είπε. *«Είσαστε αλήθεια καθηγήτρια της μάνας μου»*, ρώτησε ο γιος μου, *«είσαστε τόσο... μεγάλη;»*. Τον κοίταξα άγρια. Πάλι καλά που της μιλούσε στον πληθυντικό. Η Φαίδρα χαμογέλασε, *«ναι»*, είπε, και *«ήταν καλή μαθήτρια»*.

«Δηλαδή φυτό», είπε ο γιος μου κι επειδή η Φαίδρα δε φάνηκε να καταλαβαίνει, *«σπασίκλας»*, συμπλήρωσε.

-Εσύ διαβάζεις, τον ρώτησε. Πού θα δώσεις;

-Φυσικομαθηματική λέω, αλλά μπορεί και οικονομικά.

-Α... μπορεί και να είμαστε συνάδελφοι τότε. Είναι τόσο ωραία η Φυσική, σε βοηθάει να γνωρίσεις τον κόσμο, να τον καταλάβεις.

-Δεν ξέρω. Πού βγάζεις πιο πολλά λεφτά; Δεν ξέρω αν θα περάσω, δεν ξέρω τίποτα ακόμα. Εμένα με μπερδεύει η Φυσική πιο πολύ απ' τα Μαθηματικά. Θέλει πολύ διάβασμα και δεν το μπορώ. Βαριέμαι. Με πιάνει ύπνος μόλις ανοίξω βιβλίο. Προτιμώ το ίντερνετ. Στην τηλεόραση και στο κομπιούτερ δεν νυστάζω ποτέ.

Κοίταξε γύρω του κι άρχισε να χασμουριέται επιδεικτικά.

-Εσείς πώς αντέχετε με τόσα βιβλία γύρω σας, τη ρώτησε.

-Πώς θα τα ξεσκονίζω τόσα βιβλία, αναρωτήθηκε φωναχτά η κυρία Κατίνα. Έχει δίκιο το παιδί, μαζεύουν τόση σκόνη.

-Σιγά σιγά μαζευτήκανε, είπε η Φαίδρα, χωρίς να το καταλάβω. Μια ζωή. Δεν έχω τίποτ' άλλο στη ζωή μου.

Έμεινε για λίγο αφηρημένη και μετά γύρισε στην κυρία Κατίνα.

-Δεν έχει πολλή δουλειά το σπίτι, είπε, μην τρομάζεις. Μόνη μου είμαι. Τι να λερώσω. Μόνο τα φυτά στη βεράντα και τα βιβλία στα ράφια.

-Δεν έχετε παιδιά;

Η Φαίδρα κούνησε το κεφάλι της.

-Κάποτε είχα πολλά παιδιά, είπε. Αλλά πάνε χρόνια που πήρα σύνταξη.

-Και τι θα τα κάνετε όλ' αυτά άμα ... μετακομίσετε, ρώτησε ο γιος μου κι έδειξε τα φορτωμένα ράφια ολόγυρα.

Ήμουνα σίγουρη ότι άλλο ρήμα είχε κατά νου στην αρχή της πρότασης. Μετάνιωνα που τον είχα πάρει μαζί μου.

-Γιατί να μετακομίσω; Και πού να πάω; Εδώ μαζί τους θα μείνω, μέχρι να πεθάνω, είπε η Φαίδρα που κάποτε μας έπαιρνε τα μυαλά με τα ταξίδια της.

-Εσύ έχεις παιδιά, ρώτησε η Φαίδρα την κυρία Κατίνα.

-Ουου, είπε κουνώντας νευρικά τα χέρια της. Έχω την καημένη την αδελφή μου που κάνει για δέκα, το φτωχό. Είναι άρρωστο και δεν κάνει χωρίς εμένα. Κι η πεθερά μου ξεμωράθηκε κι αυτή τώρα στα γεράματα. Κι έχω και τους δυο μικρούς στο σχολείο. Κι ο άντρας μου έχει αρρωστήσει κι αυτός απ' τα βάσανα και το πιοτό. Δεν ξέρω ποιον να πρωτοκοιτάξω.

Σταμάτησε απότομα και σταύρωσε τα χέρια, σα να ξαφνιάστηκε κι η ίδια απ' την πολυλογία της.

-Φουκαριάρα, είπε η Φαίδρα, σταυρό που κουβαλάς κι εσύ.

-Εσείς τίποτα, ούτε άντρα, ούτε αδέλφια, ούτε ανίψια;

Η Φαίδρα κούνησε πολλές φορές το κεφάλι της αρνητικά. Όχι σε όλα.

-Σα στοιχειωμένο μου φάνηκε το σπίτι της, είπε ο γιος μου, όταν μπήκαμε στο αυτοκίνητο για να γυρίσουμε σπίτι. Πρόσεχε κυρία Κατίνα μην πεταχτεί κάνα φάντασμα εκεί που θα ξεσκονίζεις τα βιβλία της.

-Την καημενούλα, είπε εκείνη, ολομόναχη μέσα σε τόση σκόνη...●

Το διήγημα αυτό είναι μέρος μιας ανέκδοτης συλλογής διηγημάτων με τίτλο «Βιβλιοθήκες»

WHO IS WHO

Η Αρετή Πάνου γεννήθηκε στην Αθήνα και ζει στο Γραμματικό.
Σπούδασε Φυσική στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας και εργάστηκε για πολλά χρόνια στη Διεύθυνση Πληροφορικής της Αγροτικής Τράπεζας που δεν υπάρχει πια.

Από τη φύση της αναγνώστης, πέρασε στο γράψιμο από αγάπη.
Μέχρι τώρα έχει εκδώσει δύο συλλογές διηγημάτων με τίτλους: «Μήτρα με αγκάθια», 2010 και «Κωμικοτραγική», 2016.

e-mail: panouareti52@yahoo.gr

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΙΟΥΡΤΙΔΗΣ
ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΣ ΑΤΕ,
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ, ΠΟΙΗΤΗΣ

Ακηδείς

Και σαν οι καιροί μάς ρώτησαν
τον μύδο μας να πούμε
...σκύψαμε το κεφάλι.
Τι ντροπή!
Εμείς...
Εμείς οι ακηδείς
αλόγιστα ξοδέψαμε τις δανεικές στιγμές!
Κομμάτια τώρα η ψυχή.
Ο κόσμος μας ανάποδα
μοιάζει να μας χλευάζει.
Κανένας μύδος. Λέξη καμιά!
Στης λύπης μας τα χνάρια στοχαστές
τις ενοχές μας αριθμούμε στα κρυφά·
νιώθουμε προδομένοι.
Αρχά... πολύ αρχά το μάθαμε!
Την ιστορία της ζωής –τις πιο πολλές φορές–
τη γράφουν οι ηττημένοι.

Από την ποιητική συλλογή «Ακηδείς
(Εκδόσεις Οσελότος, 2019)

ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΣΩΚΟΣ
ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΣ ΑΤΕ,
ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ Ε.Ν., ΠΟΙΗΤΗΣ

COMPANIA NAVIERA

Κατατρεγμένε, πεισματάρη ναυτικέ
απομεινάρι μιας χαμένης ναυτοσύνης.
Άνθρωπε τίμιε, τυφλής εμπιστοσύνης,
της αποβάθρας εραστή ιδανικέ.

Μπροστάρης πάντα στις θαλασσοταραχές.
Αποτραβιέσαι, με μπουνάτσες, στη γωνιά σου.
Τους ναυτικούς Καπτά- Βαγγέλη της γενιάς σου
μάταια ψάχνουνε οι νέες εποχές.

Γκάϊς, μπουτόνι, κουραδόρος και μπουλμές,
σφιλάτσο, γάσα, καντηλίτσα, ιβιλάϊ.
Ο στεριανός τ΄ακούει τούτα και γελάει
μα σε, σου βρέθηκαν σε δύσκολες στιγμές.

Αφουγκραζόσουν των κυμάτων τις βοές,
Τις μπουκαπόρτες που στενάζαν απ' το βάρος.
Ναύτες αγόγγυστα, με σύνεση και θάρρος
τρέχανε άφοβα να σώσουνε ζωές.

Η ναυτοσύνη έχει λείψει προ πολλού
μαζί μ ' εκείνα τα παλιά ιστιοφόρα.
Καπτά-Βαγγέλη, οι λοστρόμοι στέκουν τώρα
στα ουζερί κάποιου νησιώτικου γιαλού.

Πακιστανός με Ουκρανό φιλονικεί
κι ένας αράπης σε κοιτά και κάτι λέει.
Σ΄ αυτόν τον πύργο της Βαβέλ που επιπλέει
είν' η σημαία μοναχά, Ελληνική!

*Απονομή ΑΡΙΣΤΕΙΟΥ, από τον Ελληνικό Πολιτιστικό Ομιλο Κυπριων Ελλάδος-Ε.Π.Ο.Κ. τον Απρίλιο του 2020, στον 10ον Παγκόσμιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό 2019

ΝΑΥΤΙΚΟ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ

1. ***Γκάϊς:*** Σκοινί δεμένο από την κορυφή του φορτωτήρα (μπίγας) του πλοίου που τον καθοδηγεί και τον σταθεροποιεί σε κατάλληλη θέση πάνω από το άνοιγμα του αμπαριού.
2. ***Μπουτόνια:*** Χοντρά μεταλλικά καλύμματα του αμπαριού, πλάτους ενάμιση μέτρου που τοποθετούνται το ένα δίπλα στο άλλο ώστε να κλείσουν το άνοιγμα.
3. ***Κουραδόρος:*** Σιδερένιο πλαϊνό διάζωμα τύπου εξώστη στο μέσον περίπου του ύψους κάθε αμπαριού ώστε να τοποθετούνται, αν υπάρχουν, και εμπορευματοκιβώτια ταυτόχρονα με το χύμα φορτίο.
4. ***Μπουλμές:*** Ξύλινα εσωτερικά χωρίσματα του αμπαριού, μη μόνιμα, για να συγκρατούν τα χύμα φορτία, ιδίως σιτηρά, ώστε να μην μετακινηθούν με το μπότζι στη μία πλευρά του πλοίου και του δώσουν επικίνδυνη κλίση.
5. ***Γάσα:*** Ναυτικός κόμπος που συνδέει δύο σκοινιά(κάβους)μεταξύ τους όταν κόβονται.
6. ***Σφιλάτσο:*** Λεπτό αλλά σκληρό ειδικό σκοινί που τυλίγεται πάνω από τις γάσες ώστε να σταθεροποιηθεί το πλέξιμό τους.
7. ***Καντηλίτσα:*** Επιδέξιος κόμπος στο σκοινί που είναι δεμένο σε ξύλινο κάθισμα(σανίδα) το οποίο περνά από μια τροχαλία στερεωμένη στα ξάρτια .Όταν ο ναύτης καθίσει στη σανίδα και τραβήξει το σκοινί που κρέμεται από την τροχαλία, αναβαίνει στο ύψος που θέλει και ο κόμβος τον κρατάει σταθερά στη θέση του όταν αφήνει το σκοινί που κρατά για να χρησιμοποιήσει το πινέλο.
8. ***Ιβιλάι:*** Λεπτό σκοινί με χοντρό κόμπο στην άκρη του που ρίχνεται σαν λάσο στην προβλήτα την ώρα που το πλοίο πλησιάζει σ' αυτήν για να το πιάσουν οι καβοδέτες και να τραβήξουν έξω τον χοντρό κάβο που βρίσκεται δεμένος με αυτό και να τον καπελώσουν στην πίντα (δέστρα).

Και για να διασκεδάσουμε την ανησυχητική επικαιρότητα...

ΣΚΙΤΣΑ ΤΟΥ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥ ΓΡΗΓΟΡΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ,
ΜΗΧΑΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΣΚΙΤΣΟΓΡΑΦΟΥ

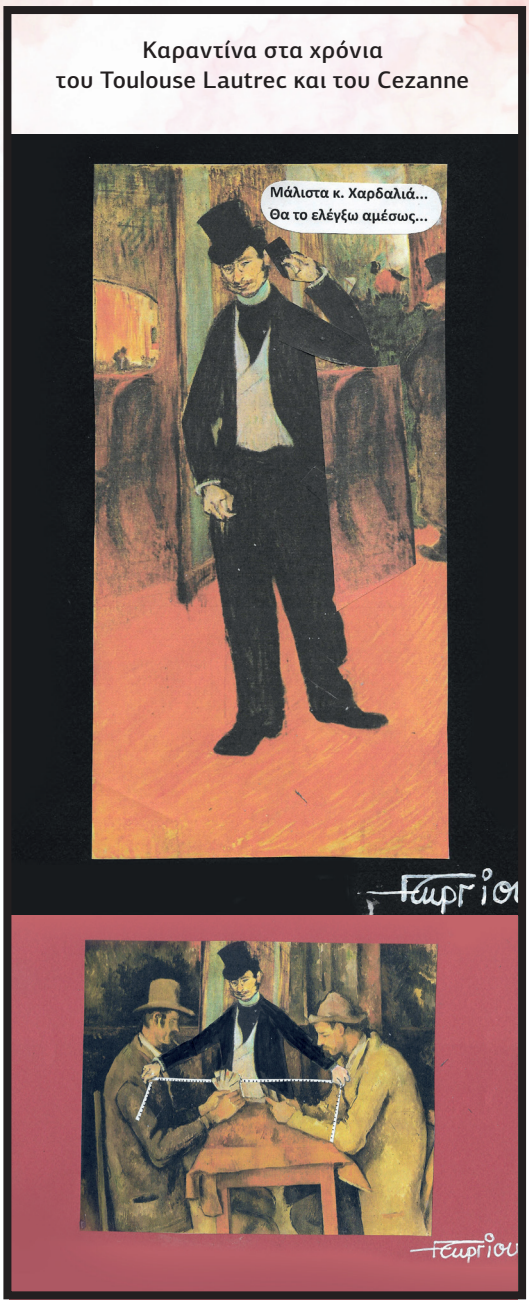

Γράψε τους, έχουν μαζευτεί πολλοί!

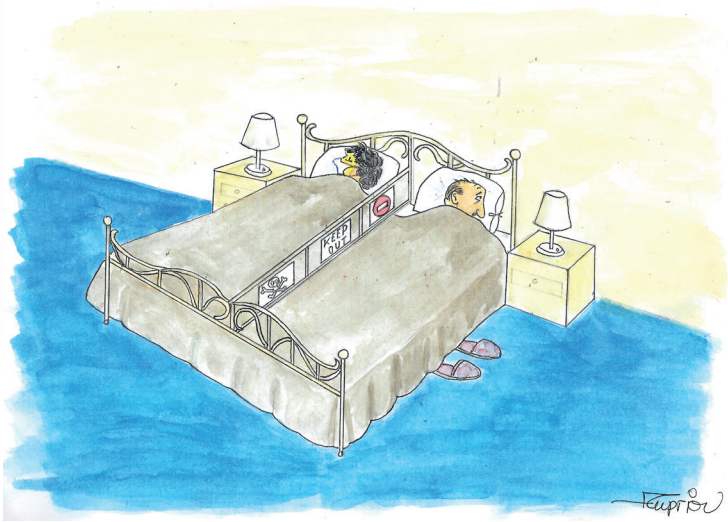

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΘΩΜΑΣ ΜΠΙΛΟΡΟΓΛΟΥ
ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΣ ΤΟΥ ΠΟΚΕΑΤΕΠ

Μαϊμούδες και ... «μαϊμούδες»

Με αφορμή την ιδιόρρυθμη περίοδο την οποία περνάει η ανθρωπότητα και η χώρα λόγω κορωνοϊού και την πρόσφατη άρση των περιορισμών κυκλοφορίας και, κατ' επέκταση, κατανάλωσης ενδέχεται οι άνθρωποι αυτές τις μέρες να είναι περισσότερο επιρρεπείς στην αγορά προϊόντων και υπηρεσιών «μαϊμού» λόγω και πιθανής προσωρινής μείωσης εσόδων και εισοδημάτων.

Σκεφτήκαμε λοιπόν ότι καλό θα ήταν να ασχοληθούμε με το θέμα, δεδομένου ότι ο περιορισμός του είδους αυτού των «μαϊμούδων», προϊόντων και υπηρεσιών, θα μπορούσε να ...εξαγνίσει τις πραγματικές μαϊμούδες.

Στην παρουσίαση που ακολουθεί θα γίνει μια προσπάθεια να συγκριθούν τα γνωστά και συμπαθή μάλλον ζώα με όλα τα άλλα που ναι μεν αποκαλούνται μαϊμούδες, αλλά δεν είναι με την πραγματική τους έννοια.

ΖΩΑ ΜΑΪΜΟΥΔΕΣ

Μαϊμού ονομάζεται κάθε κερκοπιθηκιδές (οι μαϊμούδες Παλαιού Κόσμου) ή πλατύρρινο (μαϊμούδες Νέου Κόσμου) πρωτεύον. Όλα τα πρωτεύοντα που δεν είναι προσιμίδες ή πίθηκοι, είναι μαϊμούδες. Σήμερα υπάρχουν 264 γνωστά σωζόμενα είδη μαϊμούδων και αντιπροσωπεύουν δύο από

Μαϊμού Capouchin-Costa Rica

τις τρεις ομάδες των σιμιίδων πρωτευόντων (η τρίτη ομάδα αποτελείται από τα 22 είδη πιθήκων). Οι μαϊμούδες γενικά θεωρούνται νοήμονα ζώα και, σε αντίθεση με τους πιθήκους, οι μαϊμούδες έχουν ουρές.

Οι μαϊμούδες ποικίλουν σε μέγεθος από την Πυγμαία Μαρμοζέτα, των 14 με 16 εκατοστών μήκος (μαζί με την ουρά) και των 120 με 140 γραμμαρίων βάρος, στον αρσενικό Μανδρίλο, του ενός μέτρου ύψος και 35 κιλών βάρος. Πολλές μαϊμούδες είναι δενδρόβιες, ενώ άλλες ζουν σε σαβάνες. Η δίαιτα τους διαφέρει από είδος σε είδος και περιλαμβάνει συνήθως τα εξής: φρούτα, φύλλα, καρπούς, καρύδια, λουλούδια, αυγά και μικρά ζώα (συμπεριλαμβανομένων των εντόμων και των αραχνών).

Εκτός όμως από τα παραπάνω συμπαθητικά τετράποδα, τις μαϊμούδες, υπάρχουν όπως είπαμε και τα προϊόντα και υπηρεσίες μαϊμούδες.

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΗΣ

Η λέξη «μαϊμού» χρησιμοποιείται ευρύτατα στην περίπτωση απομίμησης αντικειμένου / προϊόντος ή υπηρεσίας. Προϊόν απομίμησης, ή προϊόν-μαϊμού, ονομάζεται το πλαστό προϊόν. Η διάδοση των προϊόντων απομίμησης τα τελευταία χρόνια έγινε παγκόσμια και

το εύρος των αγαθών τα οποία παρανόμως αντιγράφονται αυξήθηκε σημαντικά.

Τα παράνομα προφανώς προϊόντα, είναι αντίγραφα συνήθως ακριβών προϊόντων. Εξ άλλου δεν έχει νόημα να αντιγράφεις φτηνά προϊόντα. Η μαϊμού, σε ορισμένες περιπτώσεις, ενδέχεται να είναι εφάμιλλη, του αυθεντικού, σε βαθμό που να μην είναι εύκολο να διαπιστωθούν οι διαφορές.

Οι κατασκευαστές των μαϊμούδων προσπαθούν να παράξουν αντίγραφα με φτηνότερες πρώτες ύλες, χωρίς εμφανή διαφορά. Στην προσπάθεια αυτή αντιγράφουν και τα λογότυπα των εταιριών. Ενδέχεται όμως να παραποιούν ελαφρά και τα λογότυπα των αυθεντικών εταιριών.

ΠΡΟΪΟΝΤΑ «ΜΑΪΜΟΥ»

Η γκάμα των καταναλωτικών αγαθών που πλαστογραφούνται και πωλούνται ως αυθεντικά είναι ομολογουμένως μεγάλη. Τα «μαϊμού» προϊόντα τα οποία έχουν μεγάλη απήχηση στο καταναλωτικό κοινό, είναι τα CD/DVD, ορισμένα ρούχα, τα αθλητικά παπούτσια, τα ρολόγια, οι γυναικείες τσάντες, τα γυαλιά ηλίου και τα τσιγάρα.

Πλαστογραφούνται ακόμη αυτοκίνητα και μοτοσυκλέτες. Υπάρχει επίσης μία αναπτυσσόμενη αγορά ηλεκτρονικών εξαρτημάτων και εξαρτημάτων αυτοκινήτων. Εκτός όμως από τις παραπάνω κατηγορίες προϊόντων «μαϊμού», τα οποία ενδεχομένως και ορισμένοι από εμάς έχουμε προμηθευτεί, υπάρχουν και τα «μαϊμού» φάρμακα. Υπάρχει μία ταχέως αναπτυσσόμενη αγορά για απομιμήσεις φαρμάκων.

Ενώ από την αγορά μιας τσάντας «μαϊμού» δεν κινδυνεύει η ζωή των ανθρώπων (εκτός από επικίνδυνες πρώτες ύλες), η κατανάλωση «μαϊμού» φαρμάκων ενέχει κίνδυνο. Στην Ελλάδα και σε άλλες χώρες έχουν εντοπιστεί φάρμακα τα οποία δεν περιείχαν τις βασικές δραστικές ουσίες.

Η ΖΗΜΙΑ ΑΠΟ ΑΠΟΜΙΜΗΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΤΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΑΝΕΡΧΕΤΑΙ ΣΕ 200 - 600 ΔΙΣ ΔΟΛΑΡΙΑ *(ΟΟΣΑ)*

ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ «ΜΑΪΜΟΥ»

Μία ξεχωριστή κατηγορία είναι τα πτυχία «μαϊμού». Έχουν καταγραφεί καταγγελίες για χορήγηση «μαϊμού» πιστοποιητικών γλωσσομάθειας, μέσης εκπαίδευσης, ανωτάτης εκπαίδευσης μέχρι και τίτλοι μεταπτυχιακών σπουδών Masters και Ph.D. (διδακτορικών). Επίσης έχουν αναφερθεί και καταγραφεί περιπτώσεις «μαϊμού» αστυνομικών, εφοριακών, υπαλλήλων των φορέων ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ, ΟΤΕ. Στόχος σε αυτές τις περιπτώσεις ήταν η ληστεία των καταναλωτών. Τέλος ιδιαίτερη περίπτωση αποτελεί η παραγωγή και προώθηση «μαϊμού» χαρτονομισμάτων, μέσης κυρίως αξίας σε δολάρια, euro ή άλλα ευρέως κυκλοφορούντα.

ΟΦΕΛΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΕΣ

Ποιοι όμως επωφελούνται από την κυκλοφορία αυτών των προϊόντων «μαϊμού» και ποιοι ζημιώνονται? Οι καταναλωτές οι οποίοι εν γνώσει τους ή εν αγνοία τους, αποδέχονται τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες «μαϊμού», θεωρούν ότι επωφελούνται. Επειδή αδυνατούν να προμηθευτούν τα γνήσια προϊόντα, προμηθευόμενοι τα προϊόντα «μαϊμού» εκπληρώνουν τη ματαιοδοξία τους. Εάν τα προμηθεύονται από άγνοια, θεωρούν ότι βρήκαν ευκαιρία.

Η κατηγορία βεβαίως που επωφελείται νε γνώσει τους είναι οι «παραγωγοί» των προϊόντων αυτών, διαστρεβλώνοντας τις αγορές και εισπράττοντας ποσά που δεν τους αναλογούν. Βεβαίως υπάρχει και μια σημαντική κατηγορία καταναλωτών που αποδέχονται τα προϊόντα «μαϊμού» οι οποίοι υποστηρίζουν την ύπαρξη και διακίνησή τους, με την αιτιολόγηση, ότι τα αυθεντικά είναι ακριβά και δε δικαιολογείται η τιμή τους. Το Δημόσιο έχει απώλειες λόγω μη φορολόγησης και, κατ΄ επέκταση, μη είσπραξης των φόρων που αναλογούν. Δεν κρίνω τόση αναγκαία την ανάλυση αυτού του θέματος το οποίο είναι αυτονόητο.

Σύμφωνα με εκτιμήσεις του Γραφείου Αντιμετώπισης Πλαστογραφήσεων του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου τα προϊόντα απομίμησης αποτελούν το 5 - 7% συνολικά του παγκόσμιου εμπορίου. Μία έκθεση του ΟΟΣΑ αναφέρει ότι η ζημιά από απομιμητικά και πειρατικά προϊόντα ανέρχεται σε 200 - 600 δις δολάρια.

Τέλος αξίζει να αναφερθεί ότι στην παραγωγή προϊόντων «μαϊμού» πρωτοστατούν χώρες με περίεργα πολιτικά καθεστώτα, χαμηλούς ελέγχους και σχεδόν ανύπαρκτο φορολογικό πλαίσιο.

Μόνο μια διεθνής συνεργασία, έλεγχος και βούληση θα μπορούσαν να μειώσουν σε σημαντικό βαθμό τη διακίνηση «μαϊμού» προϊόντων και υπηρεσιών. Ίσως έτσι δικαιωθούν τα συμπαθή τετράποδα που λέγονται μαϊμούδες που τους αρέσει ιδιαίτερα η μίμηση, χαρακτηριστικό και των ανθρώπων. ●

Αγέλη αναζητεί ανοσία

Με πρωθυπουργικό διάγγελμα ανακοινώθηκε η έναρξη της χαλάρωσης των μέτρων εγκλεισμού, κάτι που έχει αρχίσει να γίνεται σε όλη την Ευρώπη. Φυσικά, η χαλάρωση αυτή θα είναι σταδιακή και κάθε μέτρο ελευθέρωσης θα είναι υπό αίρεση, με την έννοια ότι αν παρ' ελπίδα αυξηθεί ο αριθμός των κρουσμάτων τότε θα επανέρχονται κάποιοι περιορισμοί.

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΝΙΚΟΣ ΣΑΡΑΝΤΑΚΟΣ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ

Με άλλα λόγια, περνάμε στο δεύτερο στάδιο. Έχοντας αποφύγει την κατάρρευση του συστήματος υγείας, καλούμαστε τώρα να μάθουμε να ζούμε με τον ιό (οι παλιοί θα θυμούνται το παλιό σλόγκαν 'να μάθουμε να ζούμε με τους σεισμούς'). Όπως είπε ο πρωθυπουργός, από το «Μένουμε σπίτι» περνάμε στο «Μένουμε ασφαλείς».

Ίσως τώρα αρχίζουν τα δύσκολα, αλλά βέβαια κανείς δεν περίμενε πως η καραντίνα θα κρατούσε για πάντα -και κανείς δεν θα το άντεχε. Ούτε η οικονομία θα το άντεχε άλλωστε, τουλάχιστον σε αυτό το κοινωνικο-οικονομικό καθεστώς. Κάποιοι εξέφρασαν απορία γιατί ενώ πριν οικτίραμε τη Σουηδία και τη Μεγάλη Βρετανία που επέλεξαν ως λύση την ανοσία αγέλης, τώρα προσανατολιζόμαστε κι εμείς προς τα εκεί. Η ανοσία αγέλης ήταν ανέκαθεν η μόνη λύση, σε τελευταία ανάλυση, αλλά οι περισσότερες χώρες επέλεξαν να επιδιώξουν την επιπέδωση της καμπύλης, ώστε να μην εκτιναχθεί στα ύψη ο αριθμός των κρουσμάτων και καταρρεύσουν τα συστήματα υγείας.

Όμως εμείς εδώ λεξιλογούμε, οπότε λέω να πούμε δυο λόγια για τον όρο αυτόν, που πολύς κόσμος τον έμαθε με την ευκαιρία της πανδημίας. Η «ανοσία αγέλης» είναι μεταφραστικό δάνειο που αποδίδει το αγγλικό herd immunity. Ο όρος δεν εμφανίστηκε βέβαια με την πανδημία -μάλιστα, πρέπει να τον είχαμε συζητήσει και παλιότερα, στις συζητήσεις για τον εμβολιασμό, όπου είχαμε πει ότι αν το ποσοστό των ανεμβολίαστων παιδιών είναι χαμηλό, κάτω από 10%, τότε κι αυτά προστατεύονται από την ανοσία αγέλης, αν όμως αυξηθεί περισσότερο υπάρχει σοβαρός κίνδυνος να χαθεί η ανοσία.

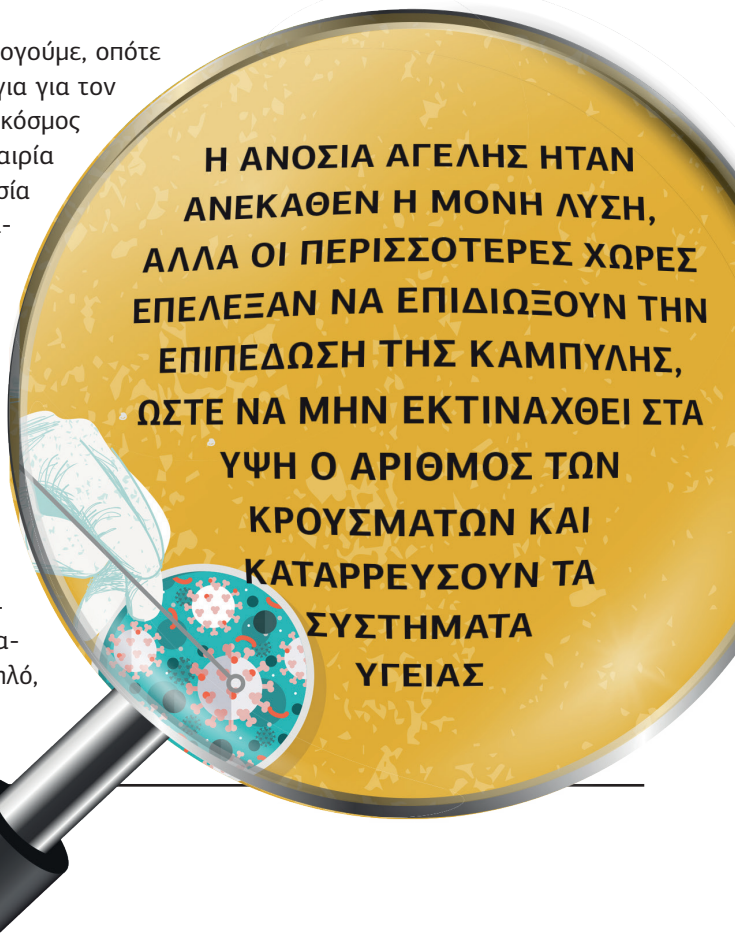

Σε άλλες γλώσσες χρησιμοποιούνται άλλοι όροι για την ίδια έννοια, ας πούμε στα γαλλικά ή στα ιταλικά-ισπανικά είναι πιο συνηθισμένοι οι όροι immunité collective (συλλογική) ή immunità di gruppo/inmunidad de grupo (της ομάδας) αν και υπάρχουν και αντίστοιχα του herd immunity (immunité grégaire – immunità di gregge).

Μου έλεγε κάποιος προχτές ότι κακώς λέμε «της αγέλης», αφού herd είναι πιο πολύ το κοπάδι. Έχει δίκιο στην παρατήρηση, αλλά υποθέτω ότι η αγέλη, ως αρχαία λέξη, ομηρική μάλιστα, φάνηκε πιο επίσημη. Διαφέρει η αγέλη από το κοπάδι, θα πείτε;

Κατά το Λεξικό Κοινής Νεοελληνικής, αγέλη είναι: ομάδα ζώων, ιδίως άγριων, που ζουν ή βόσκουν μαζί, κοπάδι. Δηλαδή, ενώ οι δυο λέξεις, «αγέλη» και «κοπάδι», μπορούν να χρησιμοποιηθούν και σαν συνώνυμες, η αγέλη λέγεται περισσότερο για άγρια ζώα. Μια αγέλη λύκων θα πούμε, όχι ένα κοπάδι λύκων. Πάντως, η αγέλη ασφαλώς χρησιμοποιείται και για εξημερωμένα ζώα. Άλλωστε τα κατεξοχήν μεγάλα ζώα που βλέπουμε στην ύπαιθρο, τα γελάδια, από την αγέλη προέρχονται: από το «αγελάς βους» έφυγε το ουσιαστικό κι έμεινε η αγελάς.

Πράγματι, στα αρχαία ελληνικά ο όρος αγέλη χρησιμοποιόταν αρχικά για βοοειδή και για άλογα, και στη συνέχεια για άλλα ζώα, και μη εξημερωμένα, αλλά και για ανθρώπους -και για ομάδες νέων που εκπαιδεύονταν, στην Κρήτη και τη Σπάρτη.

Μαζί με την αγέλη έχουμε και το επίθετο «αγελαίος», ενώ στην ίδια οικογένεια μια ακόμα αρχαιοπρεπής λέξη είναι το επίρρημα «αγεληδόν», κι αυτή ομηρική, πιο επίσημος τρόπος για να πεις «κοπαδιαστά».

Δεν μας αρέσει ο όρος «αγέλη», αφού μας παρομοιάζει με τα ζώα. Άλλωστε, μεταφορικά αγέλη αποκαλείται «το άβουλο και ισοπεδωτικά απρόσωπο πλήθος ανθρώπων», που συμπεριφέρεται σαν κοπάδι ή σαν όχλος, με αγελαία, όπως λέμε, αισθήματα. Τα μέλη της αγέλης δεν σκέφτονται και πολύ, πάνε όπου τους οδηγήσει το γκεσέμι -οπότε το λογοπαίγνιο που ακούγεται συχνά αυτές τις μέρες για «ανοησία αγέλης» έχει μια βάση.

Αλλά ο άνθρωπος είναι πράγματι κοινωνικό ζώο, να το πούμε έτσι για να μη μας ενοχλήσει το «αγελαίο». Κι έτσι η ανοσία της αγέλης είναι πράγματι η μοναδική λύση μεσοπρόθεσμα. Βέβαια, ανοσία αγέλης σχεδόν προϋποθέτει εμβόλιο -και το εμβόλιο μπορεί να αργήσει πολύ ακόμα, όσο κι αν προσπαθούν οι ερευνητές.

Οπότε; Οπότε, σε όλη την Ευρώπη τα μέτρα θα χαλαρώσουν, που σημαίνει ότι θα εκτεθούμε αναγκαστικά στον ιό. Έχει άλλωστε γίνει η πρόβλεψη ότι το 50% του πληθυσμού θα νοσήσει από τον κορονοϊό, και το στοίχημα είναι να μην αρρωστήσουμε πολλοί μαζί. ●

Βγαίνοντας από την καραντίνα

ΓΡΑΦΕΙ Η ΜΑΡΙΑ ΜΑΥΡΙΚΑΚΗ
ΠΡΩΗΝ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΑΤΕ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Βγαίνοντας από την καραντίνα, είμαστε πλέον σοφότεροι.

Από πολιτιστικής άποψεως

Έχουμε προλάβει να διαβάσουμε αμέτρητα κείμενα επιστημονικά, ιατρικά, πολιτικά, κουτσομπολίστικα. Έχουμε παρακολουθήσει περισσότερα ντοκιμαντέρ, ταινίες και θεατρικές παραστάσεις απ' όσα είχαμε απολαύσει συνολικά στον πρότερο βίο μας, και ας μην αναφέρω τις όπερες. Τέλος, παρά τον κατ' οίκον περιορισμό μας και χάρη στον μαγικό κυβερνοχώρο, μπορέσαμε να ταξιδέψουμε σε μέρη που, ούτως ή άλλως, ποτέ δεν θα επισκεπτόμασταν.

Από κοινωνικής άποψεως

Πέραν της επιμορφωτικής και της ενημερωτικής πτυχής, η σοφία που αποκομίσαμε έχει να κάνει κατά πολύ με τις σχέσεις μας με τους άλλους. Πόσο κοινωνικός αλήθεια μπορεί να είναι κάποιος, κλεισμένος υποχρεωτικά στο σπίτι του; Και όμως, το πετύχαμε και μάλιστα με διάκριση. Ακούσαμε τις φωνές αγαπημένων μας προσώπων μετά από καιρό (ας όψονται οι σηκωμένοι αντίχειρες και τα μηνύματα που πριν μονοπωλούσαν την επικοινωνία μας). Φροντίσαμε τους ευπαθείς συνανθρώπους μας με πρωτοφανή δοτικότητα. Ξεχάσαμε την αγένεια, τις ατομικές λύσεις και την κριτική για την κακή οδήγηση «των άλλων». Κάτσαμε στην ουρά, παραχωρήσαμε τη θέση μας, εξασκήσαμε την υπομονή μας. Τα νεύρα μας, από τσατάλια έγιναν ατσάλινα.

Σοφότεροι, λοιπόν, αποκριθήκαμε στα επικαίρα ερωτήματα που ανέκυψαν

Πώς διαχειρίζεσαι μία πολύχρονη σχέση, με τα μύρια θεματάκια της, όταν την βιώνεις επί εικοσιτετραώρου βάσεως; Πώς αντέχεις την απόσταση, όντας βαθιά ερωτευμένος; Πώς τιθα-

ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΜΕ ΛΟΙΠΟΝ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΜΕΙΝΑΜΕ, ΕΝΩ ΟΛΑ ΕΧΟΥΝ ΕΙΚΟΝΙΚΑ ΑΛΛΑΞΕΙ. ΕΧΟΥΝ ΕΠΙΣΗΣ ΣΥΜΒΕΙ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ, ΔΙΟΛΟΥ ΕΥΚΑΤΑΦΡΟΝΗΤΕΣ

σεύεις μικρά παιδιά, περιορισμένα στο πολύπαθο σαλόνι; Πώς διατηρείς ζωντανή μια παράλληλη σχέση, χωρίς να λάβει χώρα στο διαμέρισμα η μάχη του Δράμαλη; Όσες φορές και να βγάλεις βόλτα το κατοικίδιο, το εγχείρημα παραμένει απαιτητικό.

ΚΑΤΑΦΕΡΑΜΕ ΤΟΝ ΣΤΟΧΟ;

Εξασκήσαμε την ευρηματικότητά μας για να «καταφέρουμε τον στόχο», και χωρίς να θέλω να γρουσουζέψω, τολμώ να πω ότι προσώρας το πετύχαμε. Επιστρέφουμε λοιπόν εκεί που μείναμε, ενώ όλα έχουν εικονικά αλλάξει. Έχουν επίσης συμβεί ουσιαστικές αλλαγές, διόλου ευκαταφρόνητες. Το ερώτημα «κατά πόσο αλλάξαμε και εμείς οι ίδιοι και κατά πόσον καλύψαμε το έλλειμμα παιδείας που ανέκαθεν μας διέκρινε» θα απαντηθεί με τον καιρό. Τα δύσκολα έπονται και αναφέρομαι στην παράγραφο με τίτλο «Από οικονομικής απόψεως», η οποία σκόπιμα απουσιάζει από το παρόν κείμενο.

Ας είμαστε προετοιμασμένοι και ας παραμείνουμε αισιόδοξοι. Όσο είναι δυνατόν. ●

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΤΟΥ Δ.Σ. ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΟΥ COVID-19

ΓΡΑΦΕΙ Η ΜΑΡΑ ΧΑΝΤΖΑΚΟΥ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΣ

Ο Σύλλογός μας ανταποκρίθηκε άμεσα στις νέες πρωτόγνωρες συνθήκες.

Φεβρουάριος 2020:
Από τα μέσα του μήνα προμηθεύσαμε τα γραφεία μας της οδού Κάνιγγος με αντισηπτικά, χάρτινες πετσέτες μιας χρήσης, απολυμαντικά κ.λ.π. και εντείναμε τη συχνότητα καθαρισμού του χώρου.

Μάρτιος 2020:
- Σταματήσαμε εγκαίρως τα σεμινάριά μας και αναστείλαμε όλες τις δράσεις μας.
- Οι υπεύθυνοι διοργάνωσης των εκδρομών κινήθηκαν άμεσα ζητώντας νέες ημερομηνίες για ταξίδια που ήδη είχαν προγραμματιστεί και επρόκειτο να πραγματοποιηθούν το άμεσο επόμενο διάστημα (για να μην υπάρξουν ακυρωτικά) και ανέβαλαν επ αόριστον τον μελλοντικό εκδρομικό προγραμματισμό.

Απρίλιος 2020:
- Κάναμε ενδιαφέρουσες αναρτήσεις και πολιτιστικές προτάσεις στην ιστοσελίδα και FB ΠΟΚΕΑΤΕΠ, για να διατηρήσουμε –έστω και ψηφιακά- την επικοινωνία με τα μέλη και φίλους μας.
- Ανακοινώσαμε την αναβολή της Τακτικής Εκλογοαπολογιστικής μας Συνέλευσης.

Μάϊος 2020:
Μετά τις πρωτοβουλίες που πήραμε με την εφαρμογή της Ηλεκτρονικής Ψηφοφορίας (από το 2017) και της έκδοσης του Ηλεκτρονικού Περιοδικού μας (από το 2019), εγκαινιάσαμε τώρα και τις συνεδριάσεις του Διοικητικού μας Συμβουλίου με τηλεδιάσκεψη.
Στο Συμβούλιό μας της 2ας Μαίου 2020 αποφασίσαμε:
- Όποιες λίγες συναντήσεις εκκρεμούσαν για να κλείσει ο κύκλος ενός μαθήματος, να γίνουν μέσω ηλεκτρονικής πλατφόρμας. Και επειδή πρέπει να αξιοποιούμε τις περιστάσεις και να μαθαίνουμε από αυτές, ίσως η κατάσταση αυτή που επιβάλλει προς το παρόν την μη φυσική μας παρουσία, μας δώσει την αφορμή να διερευνήσουμε τη διοργάνωση μαθημάτων μέσω ψηφιακών μέσων και-επιτέλους-να δώσουμε μια λύση σε κάτι που μας απασχολεί χρόνια, δηλ. την ευρύτερη συμμετοχή στις δράσεις μας των μελών μας που ζουν εκτός Αθήνας και Θεσσαλονίκης. Ήδη σκεφτόμαστε την πιθανή ψηφιακή επέκταση κάποιων σεμιναρίων, αναζήτηση νέων αντικειμένων και δασκάλων με σχετική διάθεση και εμπειρία.
- Αν δεν υπάρξουν νέες οδηγίες για την αναβολή της Γ.Σ., θα πρέπει να την πραγματοποιήσουμε μέσα στο καλοκαίρι. Επειδή θεωρούμε ότι η περίοδος αυτή δεν είναι ενδεδειγμένη από πολλές απόψεις (δεν έχει πραγματοποιηθεί η επιστροφή στην κανονικότητα, υπάρχουν δυσκολοεφάρμοστα μέτρα για τις συναθροίσεις σε εσωτερικούς χώρους, δεν υπάρχει η δυνατότητα ουσιαστικής παράδοσης και ανάληψης καθηκόντων από το νεοσυσταθέν Δ.Σ. κ.λ.π.), θα εξαντλήσουμε τη δυνατότητα επιμήκυνσης της θητείας αυτού του Διοικητικού Συμβουλίου έως το τέλος του φθινοπώρου του 2020.

Αγαπητοί συνάδελφοι και φίλοι,
Παρακολουθούμε στενά τις εξελίξεις και ανάλογα θα πορευόμαστε. Όσο περνάει από το χέρι μας προφυλασσόμενοι σωματικά και ψυχικά, αλλά και μη ξεχνώντας ότι, παρόλο που δεν βλεπόμαστε, εξακολουθούμε να είμαστε ομάδα.. Ευχόμαστε γρήγορη επανανομαστοδότηση της ζωής μας και καλή αντάμωση!

Επισκεφθείτε
την ιστοσελίδα μας
www.pokeatep.gr

Βρείτε μας στο facebook:
ΠΟΚΕΑΤΕΠ Πολιτιστικό Κέντρο Εργαζομένων ΑΤΕ-Πειραιώς